

СВЕТОСЛАВ МИНКОВ

МАЛВИНА

chitanka.info

Аз не се познавах с Малвина. Но един художник не можеше да смути този глупав предразсъдък. Отидох при нея, обясних ѝ с най-малки подробности желанието си и тя се съгласи. Започна да идва в ателието ми.

И картината, в която аз исках да въплътя образа на вечната красота, на вечната непорочност, напредваше с удивителен успех и мнозина, които я бяха виждали, разкриваха ми перспективите на едно бляскаво бъдеще.

Но аз трябваше да вземам и странични поръчки, защото материалното ми състояние беше твърде разстроено. При все това, макар и с мъка, аз преодолявах пречките и дотолкова се бях увлякъл в работата си, че понякога даже и не спях. Неуморно работех.

И един ден, когато картината трябваше да бъде завършена, Малвина не дойде. И повече тя никога не дойде.

Това, разбира се, ме отчая, защото картината, над която аз работех от толкова години, оставаше пак незавършена. И аз затърсих Малвина. Но никъде я не срещах.

В това време получих писмо. Писмо, чийто подател не знаех. Съобщаваха ми за някаква поръчка. Да рисувам баба на смъртно легло. Но аз нямаше да отида, ако не бях в такова тежко положение на бедност и мизерия. Нямах пари даже и за хляб.

И аз взех статива и палитрата си и се запътих на указания адрес. Намерих се в предградието, пред една стара порутена къща. Натиснах звънеца. От всички краища на къщата отекнаха звуците на отдавнашна запустялост. Никой не ми отвори. Аз хванах дръжката и тогава вратата се откряна с такова зловещо скърцане, че за момент аз се поколебах. Исках да се върна. Но аз възлагах големи надежди на тази поръчка. Баба на смъртно легло — един вечен спомен, за който ще се вземат доста пари. И аз влязох вътре.

Минах през някакъв тъмен коридор, стигнах пред една врата. Похлопах. Никой не се обади. Тръгнах нататък. Друга врата. Но пак никакъв отговор. Аз се ядосах. Съобщават ми да дойда тук, а никой не ме посреща, никой не може да ме упъти.

И аз вече сериозно бях решил да си отида, но в този момент сред мъртвата глухота, която цареше наоколо, звънна един подигравателен смях, който ме ужаси и вледени кръвта ми:

— Хе, хе, хе! Изгубихте се, а, изгубихте се! Тука, тука, в крайната стая! Хе, хе, хе!

Аз победих малодушието си и тръгнах към онази страна, откъдето се носеше гласът. И когато влязох там, в стаята, блясъкът на хиляди погребални свещи едва ли не ме ослепи. Аз видях на един креват някаква баба, с едно-единствено око — угаснало и мъртво, — с отворителни беззъби уста, които непрекъснато ронеха жесток смях. Над кревата стоеше окачен един стар, с олющен циферблат часовник, чиито стрелки се въртяха толкова бързо, че отлитаха часовете на цели дни и седмици.

Близо до бабата стоеше един свещеник в бяло расо, който пълнеше с вино два човешки черепа и с някаква неразбираема наздравица поднасяше единия от тях до устата на болната.

И бабата, пияна, продължаваше да се киска все така безпричинно и жестоко, беззъбите ѝ уста фъфлеха:

— Утре ще бъда мъртва и сега пречиствам душата си, пия от Светото причастие! Хе, хе, хе, пия от Светото причастие, пречиствам душата си!

И после тя започна да говори такива работи, че аз почувствах да се облива лицето ми в плам. Тя разказваше за съвкуплението на Христос и Мария, а белият свещеник клатеше главата си категорично и настойчиво и с едно безочливо нахалство потвърждаваше думите на бабата.

Аз не можах да понеса ужаса на това дръзко безсрамие и избягах. И зад гърба си отново чух смеха на болната баба:

— Хе, хе, хе! Пия от Светото причастие, пречиствам душата си!

Една есенна привечер, когато минавах през булеварда, зададе се насреща ми един затворен автомобил. И интересното беше това, че аз не видях никакъв шофьор, никакъв пасажер в него. Видях само един грамаден зелен некролог, залепен върху резервоара за бензин. И там прочетох:

МОЛЕТЕ СЕ ЗА МАЛВИНА!

И по-добре, че Малвина умря. Защото след онази случка аз и без това не можех да продължа картината си — картината на вечната непорочност, на вечната красота. В ушите ми непрестанно звучеше смехът на пияната баба и онези светотатствени думи...

И аз заминах. Напуснах града и тръгнах да обикалям света. И дълги години бродех аз из далечни страни и всичко онова, което някога, в юношеството ми, беше мечта, се сбъдна. Аз видях фиордите, любувах се на борбата с бикове в Испания, разхождах се с лодка по водите на светещите езера в Япония, почивах под сенките на древни сфинксове и пирамиди.

Но аз не бях щастлив. Аз исках да нарисувам картината на вечната красота и непорочност, аз мечтаех да създам едно безсмъртно творение. И само мисълта за това крепеше живота ми. Но онази проклета баба се изпречи на моя път и всичко се разруши. Не, аз не бях щастлив.

И един ден аз трябваше да се завърна в родния град. И това беше през една пролет.

Над тясната пътека, която водеше към моя дом, вишните ронеха цвят и отблясъците на залязващото слънце играеха весело по запрашените стъкла на ателието ми.

Аз намерих ключа и отворих вратата. Там — в царството на моите сънища и мечти — беше пусто, глухо. Няколко плъха, изненадани от внезапното ми появяване, пробягаха над разхвърляните ескизи. Аз отидох при картината, изтрих я от прахта, исках да видя още веднъж следите на онова, което някога мислех възможно. Но можех ли да вярвам на очите си? Не беше ли това някакъв кошмар?

На платното, където бях рисувал Малвина, стоеше портретът на бабата. Онова угаснало око отново ме погледна, вторачено и смело, беззъбите уста изфъфлиха:

— Разбра ли сега, разбра ли сега?

Аз изтичах до хазаите и ги попитах дали е идвал някой в ателието ми през време на моето отсъствие. Не, никой не бил идвал.

Аз тръгнах към предградието, където преди години бях поканен да рисувам бабата.

И както някога натиснах звънеца. И както някога отекнаха от всички краища на къщата отзвучите на отдавнашна запустялост. И пак

никой не ми отвори. Дръпнах дръжката, но зелениясалата каменна врата се оказа заключена. Тогава аз започнах да удрям с юмруци във вратата, исках да узная кой беше причината на тази глупава гавра...

Но прозорецът на съседната къща се отвори и един старец ме попита кого търся.

— Тук не живееше ли някога една баба? — казах аз.

— Баба! — отвърна учудено старецът. — Не, тук никога не е живяла баба. В тази къща живееше Малвина Х., която умря преди девет години.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.